

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

ИЗРАИЛ

И

БЪЛГАРИН

БЕСЕДА ДЪРЖАНА НА 8 СЕПТЕМВРИ 1940 г.
В СОФИЯ – ИЗГРЕВ

Г. С. Г.

*В настоящото издание е съхранен стила
и пълната автентичност на изразните
средства на Учителя Петър Дънов.*

Хелиопол
1995

Настоящото издание е преработка (единствено откъм страната на съвременния правопис) на „Израил и българин“, беседа държана на 8 септември 1940 г. в София – Изгрев.

Първият етап по издаване на Беседите след 1944 г., наречен "Опит за създаване на книжовни преносители на богатството от Беседи с оглед ускоряването на разпространението" бе завършен. Досегашният критерий бе: "Без да се помрачава изначалната чистота и искрено отношение на издателя към издаваната от него книга". Той и за в бъдеще се запазва.

Но, вторият етап по издаването на Беседите ще постави центъра на тежестта върху съхраняването на чистотата при предаване на Словото с Беседи на Учителя Петър Дънов, т.е. качествен превод на чужд език, съхранен стил и пълна автентичност на изразните средства.

© "Културна асоциация – Духовна общност
–Общество Бяло братство"

© Хелиопол, 1995

с/о „Хелиопол-Езотерик“

ISBN 954-578-052-5

Израил и българин

"Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога". Като махнем думата "вечен", остава стихът: "Това е живот, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога".

"Каквото вържете на небето, вързано ще бъде и на земята; каквото развържете на небето, развързано ще бъде и на земята". Това се отнася до онези хора, които са познали Бога, а не до онези, които не са Го познали. Това се отнася до онези зрънца, които са на нивата, а не до онези, които са в хамбара.

Сега аз ще говоря върху две положителни неща: върху **вярата**, която е подтик към знанието и върху **Любовта**, която носи живот. Без вяра човек не може нищо да придобие. Без вяра човек не може да угоди на Бога. Всеки подтик в душата ви показва, че вярата се проявява. Това, което съвременните хора наричат вяра, е материалистично схващане на вярата. Някой казва: Не знам, дали това, което хората учат, е нужно. – Всякога

можеш да го провериш. Храната, която ядеш, всякога можеш да провериш, добра ли е, или не; въздухът, който дишаш, всякога можеш да го провериш; светлината, която влиза в очите ти, всякога можеш да я провериш; пътят, по който вървиш, всякога можеш да го провериш, прав ли е, или крив.

Дошло е време вече, когато трябва да посеем нашето знание. Всичко е важно, но в даден случай всичко не е полезно. Когато посеете житното зърно, в първо време вие не се интересувате от него. Щом израсте, върже плод и започне да зрее, вие се интересувате от него: събирате го на снопи, овършеете го и го слагате в хамбара. От време навреме вадите от житото в хамбара и го употребявате. Част от него отива за тялото ви, част – за сърцето ви и част – за ума ви. Онези, които не знаят, как да ядат, изпращат житото само към тялото си, вследствие на което напълняват. Те ядат повече, отколкото трябва. Има други, които също не знаят, как да се хранят, вследствие на което приемат по-малко храна, отколкото трябва. Затова те са слаби. Човек не трябва да бъде нито слаб, нито пълен. Когато наливате някаква течност в един съд, внимавайте да не го напълните догоре, нека остане поне малко празно място. Някои искат да бъдат пълни, да знаят всичко. Те искат да бъдат пълни бурета. Защо им е толкова знание? Ако има малко пространство, човек може свободно да се движи; ако

няма никакво пространство, той не може да се движи.

Сега вие не трябва да се спъвате от думите "пълнота" и "празнота". Всяка дума има своите елементи, от които е съставена. Разгледайте тези елементи и ще намерите значението на тия думи. Вие сте българи, но не знаете, какво означава думата "българин". Първият елемент в тази дума е буквата "б", която означава посвяване на семето. Вторият елемент е буквата "ъ", което означава товара, който българинът носи. Третият елемент – "л" означава това, което българинът носи от горния свят. Четвъртият елемент – "г" е вечното начало, за което българинът се е хванал. Петият елемент е буквата "а", която показва, че българинът е бременен с нещо. Шестият елемент – "р" показва, че като се хване за нещо, българинът не се отказва от него. С девет чифта волове да го теглиш, той не се отказва от идеята си.

На физическия свят българинът се нуждае от една хомеопатическа доза надежда; в духовния свят той се нуждае от хомеопатическа доза вяра, а в Божествения свят – от любов. Щом има надежда, той ще бъде здрав, ще се бори героически с всички болести. Ще хване една болест, ще я тупне на земята и ще ѝ каже: Знаеш ли, кой съм аз? Българин съм! Като има вяра, той ще се справи с всички противоречия в духовния свят, ще ги стъпче на земята и ще каже: Знаеш ли, кой съм аз? Българин съм!

Какво означава думата "израил"? Кой са еле-

ментите на Израил? Израил е онзи, който излиза от рая, "из-рая", а пък "българин", който влиза в рая. Първоначално сте били "Израил", излезли сте от рая; после ще станете "българи", ще влезете в рая. Така се примиряват противоречията.

Колко малко е нужно на човека, за да бъде щастлив. Днес българите са щастливи, че им върнаха Добруджа. Цял празник е това. Досега българинът беше вън от рая, затова беше "Израил". Сега стана "българин". Значи, той е вече в рая. Който влезе в рая, всичко взима без война, по приятелски начин.

Сега аз ви проповядвам върху вярата. Вярвайте в онова, което Бог е вложил във вас. Досега вие сте излизали от душата си, но като българи, трябва да влезете вече в душата си, да не въздишате повече. Душата е раят на човека. Всеки, който е вън от душата си и въздиша, той е и вън от рая. Който е престанал да въздиша, той е в рая. Който въздиша, е Израил; който не въздиша, е "българин".

Сега, ако се проповядва на хората за Бога, мнозина ще кажат, че това са нереални работи. — Кои неща са нереални и кои — реални? — Това, което се губи, е нереално; това, което се придобива, е реално. Ако губиш мислите, чувствата и постъпките си, те са нереални. Ако ги придобиваш, те са реални. Следователно, когато губиш нещата, ти си "Израил"; когато ги придобиваш, ти си "българин". Който губи, който се обезсърчава, който страда, който не може да живее с

ближния си, той е Израил. Когато Христос дойде между израилтяните, приеха ли Го? Не Го приеха. Не само това, но те Го разпнаха. Те мислеха, че без Христос ще се повдигнат повече. Всъщност, повдигнаха ли се? Те не приеха Онзи, Който носеше Божието благословение, но не се издигнаха, както очакваха.

Следователно, ако имате в себе си една Божествена идея и я хвърлите настрана, мислите ли, че и вашето положение ще бъде по-добро? Щом влезе в ума ви една Божествена мисъл, вие ще я приемате – нищо повече. В нея се крие вашето бъдещо щастие. **Щастието на човека се състои в това, да стане "българин"**. Днес всички сте в Израил. Няма човек, който да не е в Израил. Значи, всички сте извън рая и отсега нататък трябва да влезете в рая, да станете "българи". Засега, първи вкарват в рая българите. – **Как ги вкарват? – С камшик.**

Всеки човек, бил той германец, французин, англичанин, който се справя със своите мъчности, е "българин". Ако не може да се справя с мъчнотите си, не е "българин". Какво представлява българинът на физическия свят, не е важно. Ние разглеждаме елементите на българина в духовния свят. От физическо гледище думата "българин", според някои, е произлязла от думата "булгур", което показва, че някога българинът много употребявал булгура за храна. На физическия свят българинът пее и играе, движи се и работи. Каквото вижда, той все мнението си дава, за-

това главата му страда. Той мисли, че ако стане министър, ще оправи света. Всеки българин мисли, че може да оправи света. Това е Израил. Като дойде истинският българин и каже на камъните да станат, те ще станат. Онзи, който казва на камъните да станат, а те седят на мястото си, той е Израил. Онзи, който казва на Добруджа да се върне и тя се връща, той е "българин". Ако каже и Добруджа не дойде, той е Израил.

Аз взимам думата "българин" в смисъл на човек, роден от любовта. Всички европейски народи трябва да се родят от любовта. Моето почитание към всички народи, но те трябва да повярват в онова, което Бог е вложил в тях. Само тогава може да стане истинско опознаване на народите. Това не е за насърчение, но истина, която един ден ще проверите. За пример, думата "любов" не е еднаква във всички народи, но идеята, която любовта преследва, е навсякъде една и съща. С каквото име да кръщавате любовта, тя носи навсякъде едни и същи елементи. Същото можем да кажем и за вярата. Тя не е еднаква във всички народи, но елементите, които носи, навсякъде са едни и същи.

Съвременните народи могат да се кръстят с едно общо име – Божествен народ. И при това положение, пак ще има един български Божествен народ, турски Божествен народ, руски Божествен народ, френски Божествен народ, английски, италиански и т.н. Едно е важно: В бъдеще всички народи трябва да принадлежат към един нов

народ, който ще обедини всички народи в себе си. Ние не поддържаме идеята, че на едно дърво трябва да има само един клон или един лист. Едно дърво може да има хиляди клончета, но колкото по-големи стават те, толкова са по-малочислени. Що се отнася до листата на дървото, те са многобройни. Обаче, дървото не може да роди толкова плодове, колкото листа има. Листата представляват умствения свят на дървото. Колкото повече листа има дървото, толкова по-умно е. Плодовете на дървото пък показват степента на развитието, до което е достигнало. Наистина, дървото се познава по плодовете си. Ако плодовете са кисели и стипчиви, дървото има едно развитие; ако плодовете са сладки и ароматни, дървото има друго развитие, друга култура. Плодовете на човека са неговите постъпки. От постъпките на човека съдите за неговото развитие и култура.

Днес много хора търсят Бога, но не знаят, къде да Го намерят. Всеки човек може да бъде прозорец за Бога. Бог създаде слънцето и земята, но Той сам не е нито в слънцето, нито в земята. Казват, че Бог е навсякъде. Наистина, Той е и в човешките мисли, чувства и постъпки. Той е и в страданията, и в радостите на хората. Бог присъства в разумните страдания и радости. Някой страда. – Защо? – Имал един приятел, който заминал за другия свят. Нека се радва, че заминал. Бог го е обикнал и го е повикал на гости при себе си. Като минал по земята, Бог харесал твоя прия-

тел, дал му карта да Го посети. Той отива на гости при Бога, а ти плачеш и страдаш за него.

Всички хора се нуждаят от ново разбиране на живота. Някой път се ражда дете в някой дом и не знаете, защо се е родило. То може да бъде момче или момиче. Ако в един дом се родят три-четири момчета, родителите искат да имат и едно момиче. – Защо? – Защото момчетата носят един от най-твърдите елементи в себе си.

И тъй, ако човек ражда само мъжки мисли, ще предизвика втвърдяване на мускулите, на мозъка, на дробовете си. За да не става това, човек трябва да прави смяна в мислите си: първо да приеме една мъжка мисъл, после – една женска и най-после – една детска. От друга страна, ако в ума на човека се роди една мисъл, непосредствено след нея в сърцето трябва да се роди едно желание и във волята – някаква постъпка. **Правилната обмяна между мисли, чувства и постъпки подразбира правилно развиване на човешката душа.** Ако умът, сърцето и волята не раждат, те са осъдени на страдания. Кой турци са измъчвали българите: бедните или богатите? – Богатите. – Защо? – Защото те не раждат, т.е. не дават нищо от себе си. В това отношение, те приличат на безплодни дървета. Кой дървета отсичат: плодните или безплодните?

Един от недъзите на съвременните хора е, че избягват да раждат. По много причини те се страхуват от раждането. Мъжът казва: Добре, че не съм жена, да раждам. – Като се е родил на

земята, по какъвто и да е начин, човек все ще ражда, не може да се освободи от раждане. Ако е мъж, с ума си ще ражда; ако е жена, със сърцето си ще ражда; ако е дете, с тялото си ще ражда. Ако си господар или слуга, цар или царица, пак ще раждаш. Каквото положение и да заема човек на земята, непременно ще мине през процеса на раждането. Човек живее, докато ражда; щом престане да ражда, животът минава през други процеси.

Сега, като говоря за раждането, аз нямам предвид онова състояние, придружено със страдания. Аз имам предвид онова раждане, което е придружено с радост и веселие. Аз не говоря за раждане, придружено с мъчение, но за онова раждане в човешкия ум, което се изразява в радост; аз говоря за онова раждане в човешкото сърце, което носи любов, здраве и разположение; аз говоря за онова раждане във волята, което прави човека свободен. Където и да ражда човек – в ума, в сърцето или във волята, не е лесно да роди. Условия са нужни за раждането. Земята ражда, само ако се намира под влиянието на слънчевите лъчи. Не е ли под тяхно влияние, раждането е невъзможно. Освен това, важно е положението на земята спрямо слънцето. Тази е причината, поради която полюсите на земята са почти безплодни.

Малцина се интересуват от въпроса за раждането в трите свята – умствен, сърдечен и волев и запитват, какво да правят, за да станат богати. Придобиването на богатството е последен про-

цес. Човек не може да стане богат изведнъж. Бързото забогатяване е изкуствен процес. Както бързо е забогатял човек, така и бързо ще осиромашее. За да придобие вечното богатство, човек трябва да забогатее едновременно в трите свята – в умствения, в духовния и във физическия. Когато всички хора станат богати по този начин, земята ще се превърне на рай.

Да се върнем пак към символичното понятие "българин". Всеки българин, който е познал Бога, може да влезе в рай. Всеки българин, който може да връзва нещата на земята и на небето, и който ги развързва на земята и на небето, живее в рай – него можете да слушате. – Защо? – Защото Бог го е кръстил. Името "българин" не е произволно дадено. То съдържа в себе си велика Божествена идея. Който е готов да приеме тази идея, той носи вече това име. Ще каже някой, че е "българин". Това не е достатъчно. Българинът трябва да съдържа три елемента в себе си: тяло, което се ръководи от надеждата и работи без никакви ограничения; ум, който се ръководи от вярата и работи без никакви ограничения и сърце, което се ръководи от любовта и работи без никакви ограничения.

Следователно, като знаете, какво може да бъде българинът, трябва ли да се обезсърчавате? Трябва ли да роптаете, че сте се родили българи?

Когато духовният свят иска да кали човека, да му предаде повече твърдост, изпраща го на земята, между българите. Когато иска да предаде на някой велик дух твърдост, той пак го изпраща на земята, да се роди българин. Който иска да се справя с мъчнотиите, да придобие твърдост, става българин. Българинът е професор по твърдостта. В това отношение, когато се касае за установяване на някаква Божествена идея, човек трябва да бъде българин.

Изобщо, за да се домогне до нещо, човек трябва да съдържа в себе си съответно качество. Кажете ли, че иска да бъдат простени греховете му, той трябва да отговори срещу това с друго нещо. — С какво? — С щедрост. Законът на щедростта подразбира изобилие. За да бъде щедър, преди всичко, човек трябва да бъде вътрешно богат, да не се страхува от никакви лишения и ограничения. Може ли да се нарече богат онзи, който има милиони килограми жито в хамбара си, а се страхува да не настане глад, да не се влошат условията на живота? Колко жито му е нужно за една година? Като прекара спокойно една година, следната пак ще донесе своето благо.

Днес вие сте се събрали, да чуете нещо за настоящия момент. Това, което наричате настояще, е минало. Вие още не живеете в настоящето. Вашите идеи са на миналото, в тях няма никаква реалност. Те са бентове, които всеки порой, всяка по-силна вода може да отнесе. Една от идеите на миналото е човек да стане велик. Чудно нещо!

Човек е велик, но като не съзнава това, стреми се към някакво въображаемо величие. Слоният е велик, голям, но може ли да заповядва на човека? Човекът, малкото същество, се качва на гърба на слона и го управлява. – Защо? – Защото е по-умен и по-добър от него. Той възсяда слона, управлява го и му говори: Голям и велик си, но си изпратен при мене, да те уча. Така постъпват и всички ония, които ядат кокошки, патици, агнета и др. Те ги колят, ядат и казват, че ги пращат на училище в своя стомах, там да се учат.

Като не познават себе си, хората искат да притежават качества, за които те не подозират даже, че се крият в самите тях. Някой, за пример, иска да бъде добър. Щом иска да бъде добър, той се стреми към физическия свят, иска да изучава неговите закони. Щом пожелае да влезе в духовния свят, човек се стреми вече към истината и свободата. Обаче, нито доброто е истинско добро, без свободата, нито свободата е ценна без доброто. Ако човек не може да приложи доброто свободно, все едно, че хамбарът му е пълен с жито, а стомахът му е разстроен, не може да работи. Как ще се ползва от това жито? Как ще се ползва той от доброто, лишено от свобода?

Човек трябва да бъде здрав, да превръща енергията на житото в работа. Житото прави човека поет, музикант, художник, учен, родолюбец и т.н. Без жито нищо не можеш да постигнеш. В духовен смисъл, житото подразбира идеята, която Христос изказал в стиха: "Ако не ядете плътта

ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". С други думи казано: Ако не разбирате онова, което е вложено в житното зърно и ако не знаете, как да го отправите към своя ум, към своето сърце и към своето тяло, вие не можете да приемате Божествения живот. Като придобие Божествения живот, човек излиза от света на постоянните промени. Той гледа на всичко от добрата страна. Дали приятелят му е добре разположен, или не, за него е едно и също. И на облачното, и на ясното небе той гледа с еднакво разположение.

Следователно, докато живеят в света на промените, хората често изпадат в заблуждения. За пример, когато имат радости, те казват, че Бог ги обича, грижи се за тях. Щом дойдат страдания, казват, че Бог ги е забравил, че нещо се е изпречило на пътя им. Това е заблуждение. **Бог не забравя хората, но те Го забравят.** Майката не забравя децата си, но децата забравят майката. Казано е в Писанието: "Ако баща ви и майка ви забравят за вас, аз ще си спомня". На друго място е казано: "**Написах ви на дланта си**". Като погледне към дланта си, Бог вижда, къде е мястото на българина и си спомня за него. Всички могат да тъпчат българите, но като погледне към дланта си, Бог казва: "Тук са те". **Заслужава човек да бъде тъпкан от хората, но името му да бъде написано на Божиата ръка.** Това значи, да бъдеш под зоркото око на любовта.

"Каквото вържеш на земята, вързано ще бъде и на небето". – Кога? – Когато челото, но-

сът и устата ти са правилни и красиви. Вярата е създала челото, любовта – носа, а надеждата – устата. Значи, чрез челото, т.е. чрез мозъка, човек възприема енергии от висшите светове, чрез носа – духовни енергии, а чрез устата – енергии от физическия свят. Човек не може да разбере законите на земята, ако надеждата му не е развита. Щом разбира тези закони, той гледа съзнателно на фазите, през които човешкият живот минава и разумно ги използва. Човек е бил млад и пак ще бъде; той е бил стар и пак ще бъде. Обаче, за да се използват всички възрасти, като условия за работа и учене, нужно е будно съзнание.

Сегашните хора се страхуват от старостта и като дойдат до 50–60-годишна възраст, те не смеят да предприемат никаква работа, нищо ново, понеже мислят, че тяхното време е минало вече. – Кой ще работи тогава? – Младите и децата. Това е заблуждение. Сегашните хора проявяват живота на миналите поколения. Техният живот е резултат на миналото. Животът на бъдещето поколение пак ще бъде резултат от настоящия живот. Тогава, какво наследство ще оставите на бъдещото поколение, ако тъй рано се откажете от работа? Бъдещото поколение ще покаже, какво сте били вие и какво сте им оставили.

Стремете се към новото, в което няма остаряване. – В какво се заключава новото? – Новото подразбира ум светъл, пълен с добродетели; сърце чисто, пълно с добродетели и тяло здраво, пълно с добродетели. Ще кажете, че тялото уми-

ра. – Има едно тяло, което всякога върви с човека и на този, и на онзи свят. Това тяло никога не умира. То съблича само старата си дреха и свободно от нея продължава своя път. И в Божествения свят не приемат човека без тяло. В никой свят не приемат човека без ум, без сърце и без тяло. Той остава някъде в космоса, но при страшно мъчително състояние. За да не изпада в това мъчително положение, човек трябва да пази физическото си тяло, да не нарушава неговата чистота и цялост. Какво ще стане с млечната още ядка на ореха, ако преждевременно пострадат горните две покривки? Орехът е осъден на смърт. Той не може да продължи своето съществуване. Като се запазят горните покривки, орехът се развива правилно. Всяка покривка пада на времето си и като се посади орехът, от него излиза нов живот. Казано е в Библията: "И земята беше неустроена и пуста, и Дух Божи се носеше над бездната". Духът Божи, това е светлината на света. Следователно, докато Слънцето на живота грее, използвайте светлината му, да организирате вашата земя, т.е. тялото си, да го превърнете в рай. В Божествения свят слънцето грее всякога и осветява всеки, който иска да се ползва от него.

Сега, аз говоря за онези българи, които са в Божествения свят. Има българи и в духовния свят. Когато се намерите в известно затруднение и не можете сами да си помогнете, обърнете се към българите от духовния свят, те ще ви помогнат. Ако и те не могат да ви помогнат, обърнете

се към българите в Божествения свят. Те непременно ще ви се отзоват. Дали вярвате в това, или не вярвате, не е важно. Ако е вярно, за моя сметка остава, аз печеля; ако не е вярно, ще благодарите, че съм ви дал едно богато угощение.

Сега, вярвайте в онова, което Бог е вложил във вашия ум, във вашето сърце, във вашата душа и във вашия дух. В тях се крие Великият в света. Те произлизат от Него. Служете на духа и на душата си, на ума и на сърцето си, като учители на вашия живот. Ако тях не слушате, кого можете да слушате? Ако някой дойде отвън и се опитва да ви въздейства, вие казвате: Не ставам роб на никого! – Който не служи на Бога, само той е роб. Който не люби, който не вярва, който не се надява, само той може да бъде роб. Всеки, който е възприел истината, той е свободен. Който е възприел любовта, знанието, той е свободен човек. Не е лесно, да приложи човек принципите на Любовта и на свободата, да се откаже от старото. Тъкмо сядате пред приятен, хубав обяд и при вас идва един гладен човек. Нещо ви нашепва: Раздели обяда си с този човек! Погледнеш към обяда си, погледнеш към бедния човек, не ти се дава. Пак нещо ти нашепва: Раздели обяда си с този беден. Повикай го при себе си, Бог е в него. Ако не споделиш обяда си с него, ще съжаляваш. След дълго увещаване ти се съгласяваш да дадеш нещо от себе си на своя беден брат. Не се стопява лесно коравото човешко сърце.

Не е въпрос да правим добро, с което да се

показваме пред хората. Аз съм за онова положение, когато човек почувствува присъствието на Бога, да стане на крака с всичкото си уважение и почитание. От хиляди години насам Бог те е подкрепвал, давал ти е всички блага на разположение – ще станеш и ще Му се поклониш. Заради Него, ще извършиш всичко с любов. И най-малкото да направиш за Него, ще получиш благословението Му. И цар да си, бъди готов за Бога на всякакви жертви. **За предпочитане е да бъдеш последен човек в света, но с Бога, отколкото пръв и без Бога. За предпочитане е да бъдеш последен слуга, но с Бога, отколкото пръв цар без Бога.** Ако и царят е с Бога, още по-добре. Ако си мъж и Бог е с тебе, радвай се. Ако си жена и Бог е с тебе, радвай се. Ако си дете и Бог е с тебе, радвай се. Изобщо, в каквото положение и да се намиращ, важно е, Бог да е с тебе. Когато влезе в къпалнята и намери онзи, който от 38 години лежеше болен, Христос го изцери. – Защо само него излекува? – Защото само той очакваше Христос. Дълбоко в душата си той уповаваше на Бога. Значи, в Израил по онова време имало само един, който очаквал да го избави някой. Вас кой ще избави? Днес и вие сте в къпалнята, но ако не можете да се излекувате, ще влезете в лоното на смъртта. Кой ще ви избави оттам?

Един ден наблюдавам, как един сокол се спусна върху един кос, който спокойно си пееше и го сграбчи. Веднага отправих мисълта си към сокола, казах му: Ще пуснеш коса! Той го пусна и

отлетя. При друг случай наблюдавам, как един кълвач чука с клюна си по едно дърво, кълве и търси червейчета. Работник е кълвачът, върши своята работа. Зададе се отнякъде сокол и право върху кълвача. — Слушай, това е работник, който върши работата си. Пусни го и не го смущавай. Той пусна кълвача.

Много соколи има в живота. Един от тях е човешкото безверие. Като дойде при вас, то казва: Не е време за тази работа. Можете да я отложите за малко. — Щом работата е добра, не слушайте безверието, но го вържете.

"Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето. Каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето". Какво ще вържете на земята? Ще вържете вашето безверие, безнадеждие и безлюбие на земята, за да бъдат вързани и на небето. Какво трябва да развържете на земята? Развържете вярата, надеждата и любовта на земята, за да бъдат развързани и на небето.

Пожелавам ви сега, като българи, да бъдете образец на всички народи. Какво представляват българите?

Те не са нито избраниците на Бога, нито ония първенци, които се отказаха да присъстват на царската вечеря, под различни предлози: че са си купили ниви и са ги засели, че воловете си опитвали, че са се оженили. Когато званите се отказаха от поканата на царя, той каза строго на слугата си: "Иди по кръстопътищата и ми доведи всички

хроми, клосни, сакати и слепи, да ги облека в нови премени, да седнат с мене заедно на трапезата".

Това са българите. Хроми и сакати са те за греха, за престъпленията. Слепи са те за злото – не го виждат. Те са осиромашали за стария и грешен живот; те са се отказали от всички заблуждения и търсят новия светъл ден, в който Слънцето вечно грее, а Правдата строи нови пътища.

Благословен е онзи народ, за когото може да се каже: Който не беше мой народ, намери ме. Моят народ, обаче, остана въвн".

Прочетете сега "Добрата молитва", която ще бъде символ на новото верую в света.

*

26. Беседа от Учителя, държана на
8 септември 1940 г. 10 ч. пр. об. София. – Изгрев.

**Библиография на Словото
на Учителя Петър Дънов /Беинса Дуно/
Издадени на български език томове
лекции и беседи от Учителя
до 1949 година**

Наименование на тома	Год.на изнасяне	Год.на издаване
I. Първи слова		
Наука и възпитание	1896	1896
Възвание към народа ми	1898	1849
Хио ели мели месаил	1899	1899
II. Неделни беседи		
Сила и живот	1914	1915 1924
Сила и живот	1915-17	1915 1927 1933
Сила и живот	1915-19	1920 1929
Да възлюбиш Господа	1916-20	1946
Все що е писано	1917	1942
Може ли?	1918	1942
Великите условия на живота	1919	1944
Ще управлява всички народи	1920-21	1948
Новият човек	1921	1947
Сила и живот	1921-22	1922
Сила и живот	1922	1922
Живият Господ	1922	1948
Поучаваше ги	1923	1949
Петимата братя	1923	1949
Двата природни метода	1923-24	1924
Настанало е царството Божие	1924-25	1925
Който дойде при мен	1924-25	1950
Сила и живот (За слава Божия)	1925-26	1927
Затова се родих	1926	1929
Влизане	1927	1930
Праведният	1927	1930
Вехтото премина	1927	1932
Мнозина казваха	1927	1933
Ни мъж, ни жена	1927-28	1933
Синове на Възкресението	1928	1934
За съдба дойдох	1928	1929
Учителю благи!	1929	1924
Който има невестата	1929	1935
Голямото благо	1929	1936
Крадецът и пастирят	1929	1937
Да ви даде	1929-30	1938

Условия за растене	1930	1942
Делата Божии	1930	1942

II.1. Неделни беседи – утринни слова

Абсолютната истина	1930–32	1949
Ново разбиране	1932	1949
Сеятелят	1932–33	1950
Дрехата на живота	1932–33	1950
Учение и работа	1934–35	1939
Ценната дума	1935	1941
Трите родословия	1935–36	1943
Устойчиви величини	1936	1943
Той създава	1936–37	1947
Старото отмина	1937	1947
Ликвидация на века	1937–38	1848
Красотата на душата	1938	1948
Вечно подмладяване	1943	1944
Новото начало	1943–44	

III. Общ окултен клас

Трите живота	1922	1922
	1942	
Положителни и отрицателни сили		
в природата	1922	1922
Високият идеал. Разумност в Природата.	1923	1923
Абсолютна справедливост	1924–25	1924
Козативни сили	1925–26	1930
Светлина на мисълта	1926	1930
Условия за разумния човек	1926	1930
Простите истини	1926	1933
Неразрешеното	1926–27	1933
Възможни постижения	1927	1934
Четирите кръга	1927	1934
Великото и красивото	1927–28	1935
Малки и големи придобивки	1928	1936
Добри и лоши условия	1928	1937
Ключът на живота	1928	1937
Смени в природата	1928–29	1938
Форми в природата	1929	1938
Определени движения	1929	1938
Естествен ред на нещата	1929	1939
Степени на съзнанието	1929–30	1939
Доброто оръжие	1930	1939
Божият глас	1930	1940
Просветено съзнание	1930–31	1940
Реалности и сенки	1931	1941
Събуждане	1931–32	1944
Законът на любовта	1932	1936
Начало на мъдростта	1932	1948

Новата мисъл	1932	1947
Работа на природата	1933	1948
Трите посоки	1933	1948
Новият светилник	1943-44	1946

IV. Специален клас

Двата пътя	1922	1934
Противоречия в живота	1922	1934
Допирни точки в природата	1922-23	1935
Добри навици	1923	1936
Разумният живот	1923-24	1925-26
Лекции на младежкия окултен клас (4 тома)	1925	1929
1,2 и 3 лекции на младежкия окултен клас (5 тома)	1925	1929
Влияние на светлината и тъмнината	1925-26	1937
Жива реч	1926	1937
Посока на растене	1926-27	1938
Светото място	1927	1939
Божествената мисъл	1927-28	1942
Божествените условия	1928-29	1942
Отворени форми	1929	1943
Служене, почит и обич	1929-30	1940
Закони на доброто	1930	1940
Път към живота	1930-31	1941
Методи на самовъзпитание	1930-31	1941
Живот и отношения	1931-32	1947
Фактори в природата	1932	1947
Великата разумност	1932-33	1949
Съразмерност в природата	1933	1949
Силите на природата	1943-44	1947

IV. 1. Специален клас – съборни лекции

Разцъфтяване на човешката душа	1923	1923
Да възлюбиш	1924	1940
И обхождаше Иисус всичката Галилея	1925	1940
Вътрешни и външни връзки	1926	1940
Мислещият човек	1927	1940
Закон за единство и общност	1928	1928
Първите стъпки	1929	1929
Право си отсъдил	1930	1930

V. Съборни и планински беседи, лекции, обяснения и упътвания

Мировата любов и космичната обич	1919	1919
Беседи, обяснения и упътвания от Учителя	1919	1919
Беседи и напътствия на събора 1920г.	1920	1920
Новото човечество	1920	1920
		1947
Беседи, обяснения и упътвания от Учителя	1921	1921
Беседи и упътвания от Учителя	1922	1922

Разумният живот	1924	1924
Наряд и упътвания	1925	1925
Две свещени положения	1925	1925
Свещеният огън	1926	1926
Пътят на ученика	1927	1927
Любов към знанието		1927
Ключът на живота		1929
Абсолютна чистота	1929	1939
По бога направени	1929	1929
Благословена между жените	1930	1930
Любов към Бога	1931	1931
Нашето място	1931	1932
Отиване и връщане	1931	1932
Светът на великите души	1932	1933
Ценното из книгата на великия живот	1932	1932
Бъдещото верую на човечеството	1933	1934
Часът на любовта	1934	1934
Великото в живота	1934	1934
Царският път на душата	1935	1935
Да им дам живот	1936	1936
Лъчите на живота	1937	1937
Двигатели на живота	1938	1938
Езикът на любовта	1939	1939
Божествен и човешки свят	1940	1940
Възможности за щастие	1941	1941
Опорни точки в живота	1942	1942
Вечното благо	1944	1944

VI. Последно слово

Заветът на любовта	1944	1944
Заветът на любовта	1944	1944
Заветът на любовта	1944	1944

VII. Музикални и музикално-хореографски творби

Песни на Всемирното Братство	1921-22	1922
Песни от Учителя (I част)	1938	1938
Паневритмия (голямата)	1938	
Песни от Учителя	1938	
Паневритмия (малката)	1941	1941
Слънчеви лъчи	1944	1944
Песни от Учителя (II част)	1944	1944

VIII. Специална книга съставена от Б. Дуно

Заветът на цветните лъчи	1912	1940
--------------------------	------	------

В тази библиография са включени само отпечатани книги с беседи и лекции. Още около 1800 лекции и беседи не са публикувани. Смята се, че изнесените беседи и лекции са всичко около 7 000.

**Страница приложение към издаваните книги
с беседи на Учителя Петър Дънов
Издадени книги с беседи на Учителя Петър Дънов
до този момент от издателство "Хелиопол"**

Закони на доброто	Опорни точки в живота
Новият ден	Методи на самовъзпитание
Път към живота	Великата разумност
Начало на мъдростта	Абсолютната истина
Божествената мисъл	Степени на съзнанието
Божият глас	Доброто оръжие
Лъчи на живота	Събуждане
Царският път на душата	Реалности и сенки
Трите живота	Ключът на живота
Новата мисъл	Красотата на душата
Простите истини	Възможности за щастие

Издателството заявява своята готовност да продължи да издава книгите с беседи на Учителя Петър Дънов. Периодът на първоначалното запознаване на обикновения българин с отделни книги или беседи бе много важен и при него като едно начало в труден период бе поставено условието – възможността за достигане на беседите до обикновените хора, които въобще не бяха чували за тях – ето защо на този етап не се прилагаше абсолютното спазване последователността на беседите по реда, по който са били дадени от Учителя Петър Дънов. На един втори етап очевидно изниква необходимостта от запознаване с необятното поле от беседи, оставени от Учителя Петър Дънов, но вече в систематизиран вид. Както и спазването на последователност по години и класове в издателската линия.

Издателството ще публикува във всяка една своя книга кратката библиография /издадени в България книги до 1949 година – наименование на тома, година на изнасяне на беседите в него, година на издаване на тома/ с беседи от Учителя Петър Дънов, за да може читателят да се ориентира и да си изгради представа за Учението като една система спомагаща на търсещия да се справи с изпитите на Школата на живота.

Предстоящи за издаване книги с беседи на Учителя Петър Дънов

Добри и лоши условия

Бъдещето верую на човечеството

Възможни постижения

Работа на природата

Посока на растене

Служене, почит и обич

Поредица "Общ окултен клас" – неиздадени книги досега от "Хелиопол"

Поредица "Неделни беседи" – утринни слова

Издателството предлага едно **изчистване на понятийния апарат свързан с Учението**, изнесено от Учителя Петър Дънов, **изчистване и уясняване** на някои понятия и изрази, с оглед преодоляване неправилното интерпретиране на някои моменти от Учението, с оглед правилното предаване същността на Учението за хора, които тепърва се запознават с него, най-вече с оглед на краткото и ясно, непозволяващо двусмислие първоначално разяснение същността на беседите, на работещите в мас медиите.

Издателството предлага няколко съждения, които следва да се проверят също и едва тогава възприемат официално, с оглед на тяхното налагане във всекидневното мислене.

1. Това Божествено Учение /неправилно именовано "дъновизъм"/ е преди всичко Христово.

2. Това Учение не е персонално на Учителя Петър Дънов.

3. Това учение няма нищо общо с понятието "дъновизъм".

4. Това учение не бива да се именува като Учение на Бялото братство /самото "Бяло братство" не може да бъде някаква земна организация, регистрирана в земните административни институции/ или като Учение на Петър Дънов, защото то е в своята цел "Учение за Изгряващата Шеста Раса", Учение което подготвя основите на Новата шеста култура, самата тя основа на поредната шеста раса.

5. Това Учение е **Учение за изгряващата шеста раса.**

Учение за Божествената школа на живота

Учение за изгряването на Новата Култура

Учение, което учи хората да **трансформират** злото, отрицателните енергии и да **преодоляват** и да **справят** с трудностите в живота, като ги **преобразяват**, извличайки урока от поредното изпитание и изпит в живота.

Учение, което подготвя цели двадесет века след идването на Христос "съработници на Христа".

От осъзнаване значимостта на тези няколко кратки съждения, зависи правилното разпространение на самото Учение, и от самите дела на последователите на това Учение. Тези, които са се нарекли последователи биха могли да се замислят дали все пак няма някаква логика в появата на неправилното понятие "дъновизъм". Ако се спазваха словата на Учителя Петър Дънов, тогава как би могло да се появи такова понятие. Там където има обожествяване личността на един изразител на едно Божествено Учение, там Учението среща трудности. Божествените слова се изнасят от хора, които най-малко биха искали поклони пред физическото им тяло или земна същност. В случая с Петър Дънов/Бейнса Дуно/ – "поклоните" пред него се тълкуват като "поклони пред Дънов". Никой Учител не се нуждае от външна почит.

"От човеци слава не приемам" Йоан 5:41

Божественото Учение на Христос, се развива с Учението изразено чрез беседите на Учителя Петър Дънов.

Издателството обявява конкурс за най-кратко изразяване същността на Учението в сегашните модерни времена – с минимум думи – максимално обхващане същността на необятното поле от беседи. На първите три сполучливи опита за определяне със свои думи на тази същност, издателството ще предостави **безплатен абонаментен фиш** за следващите десет книги с беседи.

Издателска страница – резултати от конкурса "Беседите на Петър Дънов"

Издателство "Хелиопол" обявява резултатите от конкурса за най-кратко и съдържателно изразяване същността на Учението в сегашните модерни времена. Ще бъдат публикувани три сполучливи опита за изразяване с малко думи на този океан от съдържание, каквото е Учението за Школата на живота, изнесено от Учителя Петър Дънов. Авторите на тези три опита получават безплатен абонаментен фиш за следващите десет книги с Беседи на Учителя, издавани от "Хелиопол".

Впрочем в редакцията на издателството пристигнаха толкова хубави писма, с отговор на зададения въпрос от конкурса, че издателство "Хелиопол" би искало с тази страница преди всичко да благодари на всички онези, които **подпомагат и побутват общата работа**, било като само си купуват дадената книга и по този начин допринасят за бързото ѝ преливане в следващата, било като изпращат топли думи на съпричастие и разбиране чрез своите писма.

Как най-кратко и съдържателно ще изразите същността на това Учение?

Първи отговор: кратък и синтетичен

"Път Към Духа". Тази мисъл е закодирана в Неговото външно име Петър Константинов Дънов, докато другото Му име – Беинса Дуно е шифър.

Втори отговор: съдържателен и точен

"Ще се опитам с малко думи да опиша есенцията на това Учение:

Учението, дадено ни от Учителят Беинса Дуно, е **божествено Учение за живота**. То ни учи:

- да обичаме, без да очакваме да ни обичат
- да даваме, без да очакваме нещо в замяна
- да живеем в настоящето, а не в миналото или в бъдещето
- да търсим истината за живота и Вселената, за всичко около нас
- да бъдем това, което сме, а не онова, което искаме да бъдем
- да се стремим към чистота и съвършенство
- да живеем в хармония с цялата Вселена
- да бъдем доволни от всичко, което печелим, и всичко, което губим

– да се стремим към Светлина и Красота – към светлината, която ни носи истинско знание и към красотата, която крият разумните взаимоотношения между всички живи същества

Ако всеки от нас **приложи** една частица от това Учение, животът на земята ще се подобри, хората ще станат по-добри, и природата ще ни се отблагодари."

Отговорът съдържа и едно чудесно стихотворение, което може да бъде публикувано впоследствие, засега само един стих от него:

"О, хора, о, братя
с измъчени свити сърца
спомнете си – вий сте
Божествени малки деца."

Трети отговор: актуално звучащ и кратък, точен
"Творящо се християнство през нашият двадесети век"

В заключение от редакцията на издателство "Хелиопол" може само да се добави – **Приложение на Божественото Учение за Школата на Живота.**

Всички на работа!

20 Ноември 1994,
София

Издателство „Хелиопол“

P.S. В своите книги с беседи на Учителя Петър Дънов, издателство „Хелиопол“ ще дава възможност за изразяване на лично мнение в рубриката „Гледна точка“. Ще бъде дадена възможност за диалог между отделните читатели в рубриката „Диалог“. Всичко това в поредицата книги с беседи, в края на всяка една книга, в т.нар. „блок на издателските страници“.

ОМИРОТВОРЯВАНЕ В ИМЕТО НА РАЗПРОСТРАНЕНИЕТО СЕМЕНАТА НА СЛОВОТО

Настоящата година постави началото на едно **омиротворяване**, проявено и сред българската духовна общност "Бяло братство". Докато за съществуване на обществото са необходими външни видими белези на участие, общността има за критерий **вътрешното участие**, работата за идеята. В общността има съидейници, съмишленици в Духа, а когато общността е наистина духовна – **съработници на Бога**.

През 1994 година се постави началото и на още един процес, процеса свързан с **по-широкото разпространение** на Словото-Беседи на Петър Дънов – Учителя – разпространение вътре в страната и разпространение навън.

Ето какво говори Учителя: "Аз ви предадох едно **Божествено Учение**, и от вас зависи доколко бързо ще бъде разпространено То".

Учението изнесено от Беинса Дуно – **Учение за Изгряващата Шеста Раса** не е само за българите. А как ще го получат и другите, които са извън тесния кръг на дадено общество, група или братство? Западна Европа е пренаселена с окултни групи, окултни общества, но тя няма подобен аналог като блестящата интерпретация и актуализация на Христовото Учение.

Учението не е обаче, и само за едно малцинство от хора, привързали се и оковали се към физическата личност на носителя – отдалечили се безкрайно от съдържанието, което този "изпълнител съработник на Бога" е искал да им предаде.

Как обикновеният човек от българския народ ще се сблъска с това национално богатство? Как и другите народи сред които има също запалени искрици ще се докоснат до тази съвременна и толкова актуално звучаща, разбуждаща форма на Учението на Христа.

Чия е отговорността за всяко едно забавяне?

Колко малко се познава това богатство от беседи сред хората от народа? Западноевропейските нации не са чували за името на Петър Дънов нито за подобно Учение на Школата на живота. Защо това е така? **Защото не се работи достатъчно. Защото се чака отгоре или отвън помощ, защото не се осъзнава огромната отговорност, защото все още има конфликти в междуличностните отношения**, а личността отдавна се знае, че пречи на връзките и работата на отделните индивидуалности. Нима в България

липсват ярки индивидуалности? Напротив, но те трябва да се научат с цената на взаимни компромиси в междуличностните отношения на съвместна работа, в екип. Едва тогава Учението ще надхвърли тесните национални рамки и ще тръгне навън като освободил се поток. **Липсва организация и всеобща територия на действие, липсва един общ проект, коловоз по който да се канализира енергията на съидейниците, но всичко това може да се постигне при желание да се обединят усилията в името на така скъпото за всеки Учение.**

Време е за работа, време е за помирение. В името на Идеята или Учението, компромиси в междуличностните отношения могат да се направят. Който е привързан към Словото с беседи на Учителя, той може да постави своето име най-накрая или пък въобще да не иска афиширане. Той не иска място по първите скамейки, той действа съобразно "Принципа на теменужките", невидимо, безшумно, безкористно. Теменужките разпръскват своя аромат без да ги виждаме.

Време е да се разчупи тесния кръг, да се даде възможност за очертаване на една широка окръжност в чиято територия на беседите от Словото на Петър Дънов-Учителя, ще бъде гледано не само като наследство на един тесен кръг негови последователи, а преди всичко като национална ценност, като национално богатство и наследство. Като такава, това слово, тези беседи би трябвало да бъдат поставени под закрилата на държавата. Но първо те трябва да бъдат съхранени вътре. Точно това "вътре" и това "съхраняване като национално богатство" изискват някои неотложни промени.

Оперативната работа изисква обединяване на усилията в издателския сектор. Нека да има двигател в издаването на беседите. Само онзи, който докаже своето безкористно отношение към тях, и че няма да помрачи изначалната същност, ще има правото да издава. Но над всички издателства ще трябва да стои една структура, която ще контролира процеса на издаване, чистотата на превода, синхронизирането на видовете издателски линии. От гледна точка на проблема за съхранение на беседите става все по належащо създаването на **регистрирана издателска структура "Културна асоциация – Българска духовна общност – Бяло братство"**, последната единствено разполагаща с правото на издаване на Беседите.

Но тази структура **"Културна асоциация – Българска духовна общност – Бяло братство"** не би трябвало да бъде само издателска. Напротив, тя трябва да бъде глобална, а в нея да има отделен издателски сектор: Например – "Издателски кръг към Културна асоциация – Българска духовна общност – Бяло братство", включващ участие на всяко едно издателство занимаващо се с Беседите, или книги-съставителство по Учението.

Самата **"Културна асоциация – Българска духовна общност – Бяло братство"** ще представлява една просторна конструкция, даваща възможност за в бъдеще да бъде обитавана от разнородни представители, както на науката и изкуството, така и на педагогиката, окултната музика, паневритмията, астрологията, астросоциологията и т.н.

Кое налага преименуването на старата конструкция, тоест превръщането на досегашното "Духовно общество Бяло братство" в подобна много по обширна и светлинна конструкция като **"Културна асоциация – Българска духовна общност – Бяло братство"**. Нека посочим аргументите и си послужим с езика на фактите.

1. "Културна асоциация" – асоциация означава широк кръг, обединени усилия, също така предполага нов подход

2. Лявото звучене "Културна асоциация" в самия израз се уравновесява с дясното "Бяло братство". Материалната структура се балансира с духовната. А по средата застава общността, вече не общество, последното впрочем звучащо твърде изтъркано на фона на политическите партийни обществени структури. При това общността предполага изгладени външни противоречия, съмишленици. Тази общност следва да се дефинира като "българска" и да дава възможност за постоянно разширяване на нейния кръг, изпълване с хора от интелектуалния елит на нацията.

3. По същият начин би могло да съществуват "Културна асоциация – Немска духовна общност – Бяло братство", различни по народност духовни общности, обединени под покрива на идеята за Културна Асоциация в сферата на Духа, т.е "Културна асоциация – Международна общност – Бяло братство".

4. Старата формулировка "Духовно общество Бяло братство" съдържа в себе си взаимно непоносими понятия. Дух, общество, братство. В сегашното си звучене, тоест отделена от по-широкото по обхват звучене "културна асоциация", тази стара формулировка напомня за проблема на сектите и т.нар. неправилно "дъновизъм".

Настоящата стара конструкция не дава възможност за много функции и обитаемост.

Настоящата предложена структура **"Културна асоциация – Българска духовна общност – Бяло братство"** би могла да бъде регистрирана до края на месец декември, за да се извърши плавно прехода между изтичането на петдесетте години от авторското право и Новорегистрираната издателска структура, единствен носител на авторското право.

Вторият проблем, който възниква освен изграждането на подобна обширна светлинна постройка наречена **"Културна асоциация – Българска духовна общност – Бяло Братство"**, това е проблема с управлението и събранията. Управител, ръководител, наставник, административен отговорник, административни събрания, бюрократични структури в тази област са недопустими. Лидерствуването в този сектор се явява опасност, която би могла да разруши и най-добрия проект. Появата на "влезнали в самоинициатива – ученици на Учителя" също едва ли би допринесла добри плодове. Добре е да се черпи вода от извора, а когато оригиналното Слово липсва, едва ли коя да е личностна интерпретация може да го замени пълноценно. Защото Учението е само едно и то се базира на още по-древното Учение на Христа. Сепаратисткият подход в организацията, деленето на групи, всяка от които работи около своя водач, на този етап се явява разрушителен, спиращ процесите на обединението под флага на **Единна духовна българска общност**. Нека да има оригинални интерпретации на Учението, обаче процесите трябва да се степенуват. Не трябва ли отначало поне, самото Слово с Беседите – **оригиналното Слово** да бъде отправна точка за: доколко вярна е посоката в която се движи всеки. Общуване с живото оригинално Слово, ето това е най-добрия помощник за вътрешния Учител във всеки.

Изходът за да се неутрализира болния стремеж на кое да е его, личностен аз, се намира единствено в изграждането на силен кръг от хора с висока индивидуалност, самите те осъзнали безсмислицето на самоинициатива от типа "аз-лично". Когато Азът изгрее, тогава самите самоинициативи, както и изказвания с "аз" се свеждат до минимум. Има един Дух, който иска да се проявава в рамките на общността и когато някое его иска лично то да заеме това място, се получават поредица от грешки. Там където управлява Духа, там място за междуличности конфликти няма.

Изграждането на един мощен кръг вътре в структурата на Културната асоциация би създало възможност за по-добро управление, но само при положение, че работата на този кръг се движи от Духа, а не от нечие его.

Всеки е прегърнал една част, видима или невидима от Учението или неговия носител, защото те са му донесли някакъв резултат. "Прегърнал" означава, че гледа на тях като на своя рожба. Тогава, нека припомним приказката на Соломон, в която мъдрият цар отсъдил, коя е истинската майка, по изпитанието на което ги подложил, като им предложил, разсичане на две на самото дете за което те и двете се биели в гърдите, че е тяхно. Две майки едно дете. А истинската майка, защото детето ѝ е скъпо е готова на компромиси, само и само за да го спаси. Ето защо тази настояща приказка би могла да послужи също като пробен камък, за да се разбере кой какво иска, кой истински милее и как бута колата напред? **С какви дела?** Дела, които са конструктивни търсят "об-единение" рано или късно на човешките енергии.

Да работим, като се опитваме да канализираме всяка една частица градивна енергия. **Не може старите като физическа възраст, последователи на Учението да не искат да има една приемственост, за да се използва максимално техния опит.** Деленето на стари и нови, на хора с новозаветен и старозаветен начин на мислене, може и да е вярно, но то не е препоръчително. Във всеки един човек, стар или млад трябва да се вижда божествената искра, и доколкото тази божествена искрица иска да предложи нещо, иска да допринесе нещо в името на общата светлина, тя е достойна да бъде уважавана, колкото и малка, колкото и слаба да е тя.

Нека завършим с едно припомняне, за нашата отговорност:

"Моята задача е да ви предам Божественото Учение. Вашата задача е да го предадете на българския народ. Задачата на българския народ е да го предаде на другите народи. Аз отговарям пред Бога ако не изпълня задачата си. вие отговаряте, ако не изпълните вашата задача и не предадете на българския народ това Учение. И българският народ отговаря пред Бога, ако не предаде учението на другите народи"

И така, ще работим ли?

10 септември 1994
София

Издателство
„Хелиопол“

ХРИСТОС И НОВАТА КУЛТУРА

— няколко съждения

1. "Бог е баща на всички хора, и след като Отец е един за всички и **Божие бащинство** съществува, значи хората са братя и **равнопоставени в своя стремеж към своя баща.**"

2. Благовестието за Царството Небесно, донесено от Христос, е било заменено с благовестието за Божия произход на Исус.

3. Нещо повече, допусната бе йерархия в обичта към Бога.

4. Христос говори, че хората са синове на Божията слава, а не чада на Лукавия.

5. Духът не избира. Той се разпростира по равно върху всички смъртни, вярващи или не, така както слънчевата светлина огрява света без спазарявания и без да прави различие.

6. Двадесет века работа във външната църква, основаване и реформация на нейните външни одежди, без да се докосне същността, породила необходимостта от църква въобще като институция. Самите апостоли са постъпили като земни човеци — за съжаление не така както им е било доверено, а може да се каже като глупави прислужници, които са се разбрали помежду си да проповядват.

7. Словото на Исус трябва да блесне такова каквото е било, за да може да се тръгне по истинската пътека на това Учение. Досега човечеството не познава истински Учението, което Христос е проповядвал, то познава само християнството, като модел наложен от учениците.

8. "Зная, че Духът на истината води ръката ми върху този ръкопис." Само на написалия това може да се вярва.

9. Скритото до днес бащинство на Вселенският Отец трябва да бъде разбулено. Последницата от него, братството между човеците трябва да изплува и да се прояви, за да преобрази идните цивилизации.

10. Животът, смъртта, възкресението на Учителя са най-доброто доказателство, че вярата, доброто и истината ще превъзмогнат и ще поправят извършеното от силите на злото.

11. Христовата религия е религия възхваляваща живота, която ни изпълва с вяра, с надежда и любов. Религията, която Христос изповядваше имаше в основите си мир и радост, поради неминуемото допусчане за едно ново – вече духовно съществуване.

12. Животът, смъртта – всяка човешко същество се интересува от това какво го очаква, какво ще му се случи отвъд линията и какво представлява самата линия, наречена "смърт"? Христос дава отговор и може би това е била една от задачите, които е трябвало да изпълни – да покаже какъв е истинският произход на човека – божествен, че след смъртта на тялото, божествената същност в човека, тъй като е вечна, остава. Тоест "възкресението" не е мит, създаден от учениците на Христос, а факт, който доказва божествения произход на всеки човек, не само на Христос.

13. Животът е вечен, смъртта само е преход, смъртта всъщност е възкресение или продължение на съществуващата божествена част във всеки човек.

14. Учението, което Христос проповядва, е да няма страх от смъртта, да се знае, че всъщност животът е вечен, след като самият човек е син на Божественият Отец.

15. "Книга на мъртвите на древните египтяни" и Учението на Христос – **изворът** е един и същ.

16. Колко малко всъщност е разбрало съвременното човечество от словата на Христос. А когато някой започне да ги прилага той разбира какво са всъщност.

17. Словата на Христос и делата на съществуващата като институция църква са две различни неща. Едното е живото оригинално чисто слово и Учение, **истинската доктрина на Христос**, проповядвана от малцина в истинският ѝ вид. Другото е моделът на адептите, учениците, обикновените хора, които проповядват така както са разбрали Учението с ума, външно.

18. Учението изнесено от Христос не бива да се отъждествява напълно със съществуващата като институция "християнска църква" и фарисейското приложение на написаното в т.нар. "Нов завет".

19. Учението изнесено от Петър Дънов/**Учителя**/, това е **Христовото Учение в неговият най-чист вид**. Учителят е един и това е Христос. Петър Дънов /Учителя/ не бива да се отъждествява изцяло с Учителят – Христос, въпреки че едното е проявление на второто според делата и изнесените беседи. Учителят-Христос е един и лавината от "учители-гуру" през последното столетие само пречи на осъзнаването на последното. Да се смесва името на Петър Дънов с тези на нароилите се лъжеучители окултисти, това само допринася за неразбирането на Христовата същност на изнесените беседи и да се счита неправилно изнесеното от него учение като научно популярен окултизъм. **Запазването на триединството Бог-Отец, Син и Свети Дух /на Истината/, без доверяване на каквито ѝ да е "учители" е най-добрият изход за в бъдеще.** Изнесените беседи на Учителя, тоест Петър Дънов са толкова далеч от станалия популярен през последните два века

окултизъм, и толкова близо до изначалното Христово Учение проповядвано от самия Христос. Не би трябвало да се пречи да се види съществената разлика и това с което самите беседи изнасят едно чисто Христово Учение." Не се наричайте учители, защото един е вашият Учител." /Христос/

"Учение на господин Дънов няма. Има едно Божествено Учение, което ми е известно. То е великото Божествено Учение за живота." /Петър Дънов/

"Какво искам от вас, сегашните хора. Искам да търсите Господа, а не мене." /Петър Дънов/

20. Учението на Христос започва своето истинско и вярно разпространение след двадесет века забавено развитие във външната църква, от България, чрез Беседите изнесени от Петър Дънов.

/Това твърдение би станало възможно, само ако се спази изпълнението на предишното./

21. На тези беседи, съдържащи Учението на Христос трябва да се гледа не само като национално наследство, а като интернационално богатство. Бъдещето на човечеството е свързано с Христос, вярното и истинско приложение на Словото Му.

22. За тези, които подреждат и класифицират Учителят и Учителя, нека знаят, че самите Беседи на Петър Дънов са най-точния отговор. Каква е била волята на този действащ в тишина, велик българин? И ако е била такава, защо да не я зачитат привързалите се към него като към икона ученици? Кое би им било по-скъпо, неговата воля или неговия образ в очите им? **Волята на всеки един, който се опитва да направи нещо на този свят, за да облагороди земята е свята. А Учителя наистина създава един кръг от слушатели, само част от които разбират и прилагат. Другите външните ученици и слушатели не са можели всичко да разберат. Те пък**

също допринасят за физическото и външно съхранение на Беседите.

23. Пред волята на Учителя всички трябва да са единомдушни, да я зачитат. Каква е била Волята на Беинса Дуно?

Каква е била Волята на Учителят-Христос?

"Ако днес дойде Христос на земята, сам ще се чуди, как са могли хората да изопачат учението му"/Из Беседите на Учителя/

Ако днес Петър Дънов /Учителя/ дойде в България и чуе какви приказки се разпространяват за т.нар. "дъновизъм", сам ще се чуди как са могли българите да изопачат до такава степен съдържанието в Беседите.

Каква е била Волята на Петър Дънов /Учителя/?

24. Нищо чудно, противодействащата сила на Учителят и на Учителя е една и съща, макар че тя си служи чрез различни носители. В различни времена и различни народи. Наистина глупостта и фарисейството са интернационални, но избраните народи при които се случват идването на Учителят и Учителя са юдейския и българския.

25. Христос го наричат "Учителят" тези, които не прилагат истински Учението Му. Апостолите Петър и Павел, създават външните атрибути на онова, което Христос е искал да създаде. Съдържанието, вдъхнато от Христос не успяват да наляят в институцията "Христовата църква" поради допуснатите грешки и неприложениите слова на самият Христос. "Един е вашият Учител, не се назовавайте Учители"

"Учителя" е името, което хората от народа, обикновените слушатели, присъждат на Петър Дънов. Те също не вникват в дълбочината на неговите Беседи, самите Беседи – живо Христово слово.

"Учителят" и "Учителя", споменават ги толкова често външните ученици, приказки и само думи. Който всъщност разбира и оценя Тяхното дело, не му остава нищо друго освен да работи.

Критиките и празнодумните оценки са всъщност толкова далеч от волята на самия Христос: "Не се взаимно одумвайте, отстранете от себе си склонността да се съдите и осъждате" /Приказката за гредата в окоото на ближния/. Какво да се каже по този въпрос за Учителя: Прочетете онова, което говори за Христос-Учителят – то е достатъчно, надникнете в това, което извършва с оставените Беседи, пълни с интерпретации на тема – истинско приложение на Христовото Учение.

Волята на всеки, който изгражда е свята и трябва да се зачита.

Волята на Христос, като историческа личност?

Волята на Петър Дънов /Учителя/ като историческа личност?

"Който постъпва според истината, отива към Светлината, за да се явят делата му, понеже са извършени в Бога."

По делата им ще ги познаете и смелостта да се изправят да дадат отчет за свършената работа.

Би ли могло, да не се говори за "Всемирно Бяло братство" и "Всемирнен Учител"? А да се говори за мъдростта в Беседите? Да се говори за Христовото Учение, проповядвано от Петър Дънов! Делото на Учителя не бива да се свързва с чудотворства и окултистки брътвежи. Беседите, които той изнася, това не е окултизъм, както някои се опитват да ги класифицират. Това е Христово Слово, което винаги се е дистанцирало от евтините прояви на окултното учение, което впрочем също не е чист "окултизъм". Трябва са се изтръгне Учението, изнесено от Учителя от душна-

та атмосфера на популярния окултизъм, от неправилно създаденото понятие "дъновизъм", от идеята за затворено окултно общество – само за призвани ученици. Христос е говорил за хората от народа, по това се различават истинските му последователи от евтините участници в окултния карнавал – продавачи на чудеса-окултисти създали рояк тесни затворени общества.

"Мнозина ме питат, как да се наричат – дъновисти или християни. Христос не е християнин и аз не съм дъновист. Какво проповядваше Христос? – Любовта. И аз проповядвам любовта. Христос казваше за себе си, че е Син Божи. Следователно и вие можете да се наречете Синове Божии. – Как да се наречем Синове Божии? – Това е богохулство! – Не е богохулство." /Петър Дънов./

Бог е баща на всички хора и всеки един е равнопоставен в своя свещен стремеж към него.

Възстановяването на вътрешната истинска Христова църква, след като двадесет века се е развивала в неправилна посока външната църква, това е един процес, който е пряко свързан с България и делото на Петър Дънов /Учителя/.

10.12. 1994 г.
София

Издателство
"Хелиопол"

Основни опорни точки
Приложение на Учението на Христос
изнесено в Беседите и различаване изявата на
Светият Дух /Духа на Истината/

(Приложение на Учението на Христа съдържащо се в Беседите
и изявата на Духа

– това да бъдат двата критерия, мярката с която мерим)

1. Поставяне в основата идеята за Триединството, Бог-Отец, Син-Христос и Светият Дух/Дух на Истината/.

2. "Не се назовавайте учители, един е вашият учител." Колко повече, това се отнася за втората част на триединството, Сина-Христос. Един е само Христос и е единственият упълномощен от Оцеца-Бог, следователно Той е Учителят.

3. Други Учители няма. В своята беседа "Учителите", Петър Дънов, говори: **"Онзи, който не е осенен от Духа Божи, няма право да учителствува, защото ще престъпи Божествения закон"**. Значи, че само там където се намира третата част от Триединството може да има повод за наименование "Учител".

Петър Дънов е наречен популярно от народа, от някои свои простодушни слушатели "Учителя", /а не "Учителят"/. Самият той казва: "Какво искам от вас, от сегашните хора? Искам да търсите Господа, а не мене." "Една воля съществува – Божията Воля. Един Господ – Бог на Любовта, никакъв Дънов! Слушам да преливат от пусто в празно по цели дни, че кой е Учителя, кой е баща му, майка му, има ли братя и сестри, има ли роднини, къде и какво е учил, женен ли е и т.н. Нещата отвън не се познават. Кой, кой е и какъв е, отвън не се познава. Човек се познава по това, което съдържа в себе си. Искате да имате ръководството на Духа. Дайте си дума в десет дни да не мислите лошо един за друг и за никого. Само доброто и хубавото за всички! Това е Духът"! /За съдба дойдох-неделни беседи, год XI, 1928 год./

В 20-ти век, Учители с делата на Христос няма. След самият Христос друг Учител няма, има негови последователи и ученици, които се познават по това, че Духът на Истината работи в тях. Самото назоваване "учителю" и самото самопровъзгласяване за "ученик" е безпредметно. Учители и ученици няма, но има

приложители на Христовото слово, в които и чрез които действа самият Дух на Истината.

Петър Дънов говори за учител и ученик, но в училището на живота, в Школата на живота, в която всеки е и учител и ученик. Тоест няма провъзгласяване и звания "учител", "ученик на някого". "Ученикът и учителят трябва да работят едновременно двама с помощта на духа." Тоест самият Петър Дънов не признава никакви учители и ученици, освен тези от школата на живота, при това само тези зад които работи съвместно Духът на Истината./Сила и живот, беседата – "Учителите"/.

И така, не се назовавайте нито учители, нито ученици на кое да е учение. Всички следват в Школата на Живота, някои после преминават в Университета. Няма деление на отворени и затворени общества, няма окултни общности, няма посветени, няма огласени. Който е такъв "посветен", той работи в тишина. Посвещението в настоящото време се извършва не с мистерии и шумотевица в окултния карнавал. То става в процеса на работата и не се придружава с духовни имена. Името истинско на човека касае единствено него на физическия свят. Другото е фойерверк и изява на личностния елемент в човека-егото. Духовни външни учители и външни ученици на Дънов няма, външни ученици на Бялото братство няма, такова понятие "дъновизъм" няма. Ако се появи някой, който е истински Учител, той няма да иска да го познаете. Всички онези наричащи себе си Учители, "гуру" или пък ученици на еди кой си Гуру са или адепти, безкрайно далеч от десният-правият път – пътя на Светлината и Бялата ложа, или пък жалки измамници, изкарващи прехраната си чрез наивността на спящите.

Има учители и ученици само в окултния карнавал, на сцената на театъра на абсурда. Но в Божествената школа на живота маските се свалят рано или късно. По-добре по-рано. Крайно време е! Онези, които са привързани към личността на Петър Дънов, към т.нар. "Учителя", нека зачитат Неговата Воля! Това е най-добрият израз на любов към онзи, от Който са видели само Светлина. Нека имат смелостта и подтиснат личното в себе си, което търси привързване и нека осъзнаят, че Учителя, както го назовават не е искал да го търсят и назовават като "Учител" (Беседите и Словото в тях е по-автентично от личните спомени на някои негови външни почитатели и назоваващи себе си ученици). В него е действувал Духа на Истината и доколкото този Дух е бил чрез него в България, наистина той е

имал право да бъде назован Учителят, но той не е позволил. Най-много, което е било допуснато, това е било протодушното "Учителя". Разлика има огромна между "Учителят" и "Учителя", не само една буква "т", а въпрос принципен. "Един е вашият Учител", говори Христос. "Само, който е осенен от Духа на Истината", говори Петър Дънов. Не може едно да се говори, а друго да се върши. Беседите "Учителите" и "Стари и нови мехове" биха помогнали на съвременния човек, който търси Истината в Беседите, в Словото, а не в субективните впечатления и спомени. **Не трябва ли да се вярва повече на самото оригинално Слово и на Духа, който се е проявявал зад повечето от Беседите, отколкото на самопровъзгласилите се за негови последователи и ученици, неколцина, придържащи се към Буквата вместо към Духа да основат затворено общество от самото Учение и нарекли го "Бяло Братство". Какъв парадокс! Къде е Бялото братство, може би само в България и центърът на него са те, нарекли себе си "бели братя и сестри"? Ето защо, когато времето им изтича:**

КРАЙ на системата "учители и ученици". Остава единствено тази система, в която критерият е "приложението на Учението на Христа, изнесено в Беседите и "изявата на Духа". Системата на вътрешните ученици! Как ще ги познаете? Чрез работата! Казано е как – "по плодовете им ще ги познаете". Колкото до Духът, той се изявява чрез Светлина около човека в който Е, видима и за обикновеното око.

"Който постъпва според Истината, отива към Светлината за да се явят делата му, понеже са извършени в Бога."

4. Школата на живота няма нищо общо с кое да е окултно затворено общество. Тя е отворена постоянно и понятието окултизъм в неговия външен аспект на скритост и затвореност е като такава най-чуждото нещо за Учението, което проповядва Христос. Няма външна школа на живота, няма външно училище на Живота, самото училище на живота е имплантирано в самият Живот. Божествената школа на живота не е херметична, нито е затворена за непосветените. Напротив точно по това, че посвещенията в нея се дават в самия ход на живота, а не от илюзията на масонските ритуали, това я прави Божествена. Самият Христос проповядва Учение не само за избраници измежду фарисеите и книжниците, а Учение за митаря и грешника, които като приказката за спасената овца биха могли също да са скъпи на Господ.

Къде са днешните книжници и фарисеи, ако не в църковната институция и затворените окултни общества, общества на интелекта и жаждата за окултна сила и опитности, общества в които еднакво силно царува вируса на егоизма и безлюбието. Може името, което носи обществото да е "Братство", но в него да вирее свободно одумването, завистта и безлюбието. Общността /обществото/ става наистина "бяло братство", когато вътрешно се е организирано така, че да не дава място за подобни вируси.

Школата на живота не е външна школа, ето защо тези които основават общества като това на Бялото братство, /всъщност Бялото братство не е на земята/, би трябвало да знаят кому служат. На разпространението и приложението на Учението, изнесено в Беседите/възможно единствено при един отворен характер на съответната организация-общност/ или на вируса на безлюбието, който заплашва да унищожи тотално съвременната култура. Впрочем тя трябва да бъде сменена, но как ако не се даде възможност за отворен характер на Учението, без то да се затваря в рамките на затворено общество "Бяло братство".

В Божествената школа на живота не само, че няма място за учители и ученици, като досегашните, нароили се толкова много видове "гуру", но там няма място и за каквито и да е окултни-затворени-херметични общества.

Както няма външни учители и ученици, (ако въобще има действащи учители и ученици, то те са вътрешни), така няма и външна Школа, външно общество. Има приложение на **Христовото учение и изява на Духа на Истината**, има една единствена Божествена Школа на Живота, в която е Учител самият Живот и Училище чиито класове се преминават от всеки, без делене на външни и вътрешни. В Божествената Школа няма външно назоваване на бели братя и сестри. В по-горните класове братята и сестрите са по вътрешен признак, затова и не се назовават като такива.

"Аз оставям всичко да върви по естествен ред и никого не насилвам, никого не пъдя, а изправлям грешниците и приготвявам учениците за които ще дойде време да се запалят, а щом се запалят, то **угасване вече няма, ще започнат да дават плод**. Аз се жертвувам и те сега трябва да се отрекат от себе си. Аз не се взирам в техните погрешки, сега имам по-важна работа. Всичко зная и бих могъл да ги изправам, обаче не искам. Оставил съм ги свободно. Аз съм за свободата, не искам да се налагам. Съзнателният сам ще се изправи. Тази Школа върви по абсолютен

път, защото и вън от школата пак е Школа, всичко е в плана на Бога."/Петър Дънов/

5. Нека Петър Дънов /Учителя/ да е един мъдрец за първокласниците на Божествената школа на живота, за следващите класове той вече става Беинса Дуно, олицетворение на Учител зад който говори Духа на Истината. Тези, които го назовават "Учителя" са извън Школата. Колкото и парадоксално да е това, то е факт. Но нека да остане "Учителя" като едно прозвище дадено му от народа. Имаме Учителя, имаме мъдрецът Петър Дънов, имаме Беинса Дуно, имаме Духът на Истината. Духът на Истината е над всички действащи Учители след Христос и не бива да се отъждествява този Дух на Истината с Беинса Дуно. Обръщението към народа от кого е? Не от Петър Дънов, не от Беинса Дуно, не от всемировият Учител, който впрочем не съществува в този вид, в който някои си го представят. А от Духа на Истината! Има триединство. Учителите по-горни ли са от Духа на Истината? Питайте Христос! Та нали те ако са Истински Учители, Духът действа чрез тях. След Оцеца е Сина, след заминаването Му остава неговия пълномощник – Светият Дух. Другото е от човешката глупост. Имаме оригинално слово на Беинса Дуно, имаме оригинално слово на Духа на Истината. **Да се научим да търсим къде говори Духа на Истината.**

Ето какво заявява самият Петър Дънов, който изнася Беседите: "Работете с Беседите най-вече, защото там най-точно се проявява Духа на Истината и чрез тях той ще ви напътва."

6. Допуснати грешки – трябва да се отчетат, внимателно да се анализират и корегират.

Първа грешка – допуснато бе в разговорния език понятието "дъновизъм", а оттам и схващането за секта.

Втора грешка – допуснато бе съществуването на затворено общество, на понятието "ученици", на понятие "Всемировият Учител". Допуснато бе отъждествяване на Прилагането на Учението в Беседите със съблюдаването на външните признаци като вегетарианство, посрещане на слънцето и др.

Как ще се разпространява по този начин в света Учението? Защо Западна Европа е пълна с подобни херметични общества и групи и в същото време е безплодна откъм идеи за Духа откъм приложение на Христовото чисто учение, защо е така завладяна от егоизъм и безлюбие? От какво ще загине съвременната култура, ако не от егоизъм и безлюбие!

Трета грешка – поставен бе знак на съвместимост между понятието окултизъм и Учението. Не се показваше ясно, че това всъщност е Христовото Учение в най-чист вид.

7. Пречките за разпространението на Учението в настоящия период са:

– отъждествяването му с понятието дъновизъм, тоест превръщането му в секта;

– смесването му с окултизъм от популярен вид;

– ненамиране общ език на толерантност с православната църква като институция;

– стремежа да се лидерствува между някои от последователите му, възприели Учението във външната му форма, това че гледат на Учението и Беседите като на бащиния, с която могат да разполагат лично; междуличностните отношения, осеяни с елементи на завист и стремеж кой да е на първата скамейка, кой да води хорото;

– непредоставяне правото на издаване на Беседите на Учителя на френското издателство "Просвета", отказа на молбата на М.Иванов да издава Беседите във Франция;

– неразбиране разликата между Дух на Истината и Беинса Дуно, шестуващото в съзнанието на някои възрастни последователи понятие Всемирен Учител, тоест по-голям и от Христос; разпространилото се дори и в службата по регистриране на общностите, понятие "Всемирно Бяло Братство";

– неразбиране разликата между истинското Христово Учение и настоящото християнство, смесването им като приложение, едното говори за прилагане в Духа, другото – в буквата и ритуалите;

– неразбирането на Беседите изнесени от Петър Дънов в техния Христов дух, като съдържание и като приложение на онова, което Христос е говорил, като актуализиран израз на истинското Христово Учение.

10.01.1995 г.

София

Издателство

"Хелиопол"

Единна издателска структура Културна асоциация – Духовна общност – Общество "Бяло братство"

I. Единна издателска структура и организацията ѝ – единствената допустима външна организация и структура в името на разпространението на Словото, като се произвеждат носители съдържащи Беседите.

II. Великият Закон на Любовта трябва да бъде в основата на всяка една организация и структура. В настоящата единна издателска структура ще се прилага професионален подход и работа в екип. /**Професионален подход** означава всеки да работи там, където е най-силен, да се чувствава неограничен в извършването на работата, отговорен за получения резултат, възнаграден по общоприетия критерий и според това дали желае. **Работа в екип** означава членовете на този екип да се чувствуват като части на едно тяло и всеки да е зависим от другия, който е също част на същото това тяло, при произвеждането на крайния продукт/

III. Критериите за истинност в настоящият етап /въпреки че в действителност Истината сама свидетелствува за себе си/ са:

– **изява на Духа на Истината** в съответния физически носител, книга, някакъв друг продукт или човек

– **приложение** в живота на Христовото Учение, съдържащо се в Беседите в своя изначален чист вид, доколко се прилага Словото на самия Христос, Словото съдържащо се в Беседите

– **съдържащото се Слово в оригиналните беседи**, дадени от Учителя /Петър Дънов/

– думите на тези от най-близките му сподвижници, ученици, които са били истински негови вътрешни ученици, които са **вършели наистина работа при него и на които той е можел да повери извършването на нещо.**

"Идва глад на земята за Словото Божие, та пригответе се, че като дойдат тези дни, да можете да нахраните гладните, които дойдат при вас.

Най-близо е до Мене онзи, който чете Словото, което съм ви дал, защото тогава, той се свързва с Божествения Дух, Който е говорил чрез мене. Четенето на беседите и лекциите значи е най-доброто средство за сближаване с мен."

Петър Дънов (Учителя)

Из Спомените на Елена Андреева (1899–1990)

Една от трите стенографки, имала смелостта и доблестта да заяви:

"За най-голяма изненада, след заминаването на Учителя, ние които бяхме на Изгрева, успяхме да се убедим в думите на Учителя. Те се сбъднаха така, както той каза. Ние преминахме през всичките етапи. Всички бяхме подложени на изпит. А преди това бяхме претеглени на българския кантар – така както каза Учителя. Бяхме претеглени, преценени и бяхме бити както трябва. Но не ни пребиха. Защото ни биха със собствените камъни. Нали българската поговорка така казва: "С вашите камъни – по вашите глави." Тази поговорка се оказва окултен закон и ние проверихме, че той е верен и точен. Получихме такава оценка каквато трябваше. Затова днес Изгревът го няма. Но запазихме Словото и можем да ви го предадем, за да сътворите в себе си духовния Изгрев. Ние ви оставяме Словото на Учителя. Това не е малко за вас, следващите поколения. Днес, физическият Изгрев го няма. До края на декември 1972 год. той бе окончателно разрушен. Остана духовния Изгрев, който е сътворен от Словото на Учителя. Ако запазите Словото на Учителя, чрез Него може да се доберете до духовния Изгрев."

1. Стотици пъти Учителя е казвал: **"Не се критикувайте!"** Съветваше ни да намираме по една добра черта един в друг и да мислим за нея. По този начин да търсим Доброто във всеки един от нас.

2. Школата има един Учител, този Учител е безсмъртен и не може да бъде заместен от никого! Дори ако всички братя и сестри се съединят в едно, пак не можем да дадем идеалния ученик! Ето, това беше задачата, която Учителят ни даде като направи подарък на Симеон. Тоест всички ние трябваше да имаме по една изработена добродетел и като се съберяха всички добродетели в едно, те щяха дадат образа на идеалния ученик. Това нещо тогава не го разбрахме. Разбрахме го по-късно, когато Симеон започна да претендира, че с този жест на Учителя, с ябълката, която е получил, е бил определен за Негов заместник. Ето ви една нелепост. И една поука.

3. **"Аз си свърших Моята задача тук на земята. Аз ще си замина. Но вас духовете, ще ви заключа на земята. Но за да не се ограничи, ще ви оставя ключовете, когато си завършите**

вашата работа тук на земята, да си отворите сами и да дойдете при мене."

Петър Дънов – /В един от разказите на Методи Константинов/

4. През 1923 година на "Оборище"14, Братството построи салон и Учителят за пръв път говори там. В този салон ние престояхме пет години, след което се прехвърлихме в новопостроения салон на Изгрева. Беше 1926 година, когато възрастните приятели решиха да се направи от Братството организация, да се въведат организационни норми в живота му.

Всички говореха, че Братството трябва да стане по-организирано, че всеки си прави каквото си иска и че няма никакъв ред, че трябва някаква дисциплина да се въведе, че трябва да се направи устав, че трябва да се направят членски карти, в които да се вписва членски внос и изобщо да бъдем образец на идеална вътрешна и външна организация. Дори смятаха да въвеждат униформи, за сестрите една, а за братята – друга. Приятелите бяха решили да поставят този въпрос пред Учителя една сряда след беседата. Въпросната сряда дойде, но Той не дойде. Учителя изпрати по брат Тодор Стоименов едно писмо в бял плик. Писмото беше в три реда и гласеше:

"Когато Любовта царува, смут не става.

Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава.

Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее."

Учителят отговори с това писмо.

Нас може да ни организира само Духът!

5. Веднаж Учителя каза: **"Ние няма да правим от Учението църква. Ако някой се опита да направи църква, аз ще я разруша."**

Друг път Учителя заяви: **"Ако от моето Учение направите религия, аз ще я разруша."**

6. Учителят ни идваше много често тук на гости. Когато идваше разговаряхме за беседите и всички проблеми около тях, нали ние бяхме стенографките, ние дешифрирахме беседите и ги подготвихме за печат.

7. Дразгите в братството след онези две бомби, за които споменах, подготвиха почвата за избухване на третата бомба на Изгрева. Първата бомба бе взривена след отпечатването на книгата "Учителят" /работа извършена от Борис Николов/, втората бомба бе взривена след отпечатването на песнарката на Мария Тодорова. А третата бомба бе предизвикана чрез финансовата ревизия на Братството.

8. Всички ръководители на Братствата от България се събраха през 1949 година в Айтос и там се състави и одобри братският устав на "Общество Бяло братство". Там се избра пожизнено Върховен братски съвет от седем души, за вечни времена, докато са живи на земята.

9. А приятелите искаха стари форми, които ги имаше в света, искаха чрез тях да заставят другите да им се подчиняват. В Русе бе направена и комуна. И какво стана накрая? Комуната се разтури, членските карти и уставът не успяха да задържат единството на братството в Русе. Изпокараха се за имотите. Тази форма се разпадна. Защото не е по Учителя.

10. Защото онзи, който има връзка с Бога на него не е нужен посредник между него и Бога, не са му нужни устав, членски карти, ръководител, Върховен братски съвет. Защото той има връзка с Бога, знае каква е волята на Бога, и за да бъде ученик в тази Школа, трябва да изпълни Волята Божия.

11. На 6 декември 1957 година натовариха 19 камиона с литература от Изгрева и я унищожиха чрез претопяване. Това бяха беседи на Учителя. И това го направиха не чуждоземци, не чужди завоеватели, а българи.

12. **"Изберете сега една комисия по вдъхновение от Братството от седем души за да следи за общия ред. За една година да бъдат избрани, а след една година – други." /Петър Дънов-Учителя/**

13. Из "Работа на окултните сили", стр.10

"Една от главните мъчнотии е, че вие се стараете да поправяте неща, които не се нуждаят от поправяне. Вие искате да сложите ред и порядък. Това общество си има свой ред и порядък, то си има ръководство от друго място. Сега вземете за пример, защо вие не харесвате това общество. Вие казвате: какво ще кажат хората, какъв е Уставът на това общество? Я вижте, как е нагласен светът! Ами че какво се нуждае това общество от устава? Като имат другите общества устава, защо не седите при тях? Всичката ви грешка седи в това, че вие искате, като дойдете тук, да се проявите както в света. Не, тук ще се проявите най-естествено, по Божествено." /Петър Дънов-Учителя/

14. През 1948 година Братският съвет направи постъпки за юридическо признаване на общество "Бяло братство". Тогава беше направена една фатална грешка., като се подаде молба да бъде регистрирано обществото към Комитета по

вероизповеданията, в който влизат православната, католическата църква и всички други видове религии и секти. А това не е религия, нито секта, това е Школа, а не верска общност "Бяло братство."

15. Из "Настанало е Царството Божие", седма серия, печатница Малджиев, Русе, стр.9

"Някои казват, че Бялото Братство е в България. Голяма чест е направило то на България, ако мислите, че то е тук. Всемирното Бяло Братство не може да избере такъв малък народ за свое седалище. То не е избрало нито Англия, нито Франция, нито Германия, нито Русия. Другаде си има То свое седалище.

Българите трябва да знаят, че свободата им е дадена от Бялото Братство. И ако съгрешат, Белите братя ще се разправят с тях. Бялото Братство не е нещо видимо, то не е секта, не е църква, то е нещо живо извън тези покварени условия, в които живеят хората. Тъй както живеят хората сега, това което имаме не е Братство.

В една от миналите се беседи аз определих: брат е онзи, който от излизането си от Бога до връщането си при Бога, през всичките съществувания, ти е бил брат. Брат ти е този, който при всичките условия на живота си е бил готов да се жертвува за теб. "

16. Значи ние, учениците от Школата бяхме при нозете на Великия Учител и слушахме и нищо не изпълнявахме. Велико беше нашето непослушание! И всеки правеше това, което му изнасяше.

Тези няколко фрагмента от спомените на Елена Андреева са изложени с едничкото намерение да спомогнат за намирането на правия път към Изхода от Великото непослушание, което като признание прави чест на осъзнаващите го, но още по-добре е, да се избягват поне донякъде някои от грешките, причинени от невслушването и невникването в напътствията на Учителите в Школата на Живота. /Учител в Школата на Живота, според Учителя е всеки, в който действа Духът на Истината, тоест да отговаря на горепосочените критерии за Истинност./

22 януари 1995

Издателство
"Хелиопол"

- Началото – Първи слова
- Неделни беседи – "Сила и Живот"
– 35 тома (1914 – 1944)
- Неделни беседи – Утринни слова
– 12 тома
- Общ окултен клас – 31 тома
(1922 – 1943)
- Младежки окултен (специален) клас
– 15 тома (1922 – 1933)
- Съборни беседи – 4 тома
(1919 – 1922)
- Младежки съборни беседи – 8 тома
(1923 – 1930)
- Рилски беседи – 11 тома
- Беседи изнасяни в особени случаи
- Последно слово – 3 тома – 1944
- Музикално творчество
- Специална книга съставена от Б. Дуно

В своята близо 50 годишна дейност П. Дърнов (Учителя) изнася около 7 000 беседи. От тях са отпечатани около 3 500, другите не са. След 1944 г. са издадени 41 томчета, които отчасти се явяват второ издание. След 1990 г. започна процес на преиздаване и издаване на неиздадените досега беседи. Издателство "Хелиопол" осъществява преиздаването.

Издадени книги на Петър Дънов (Учителя) до този момент от издателство "Хелиопол"

Заглавия	Година на изнасяне	Книгата е част от:
• Абсолютната истина	1930-32	Утринни слова
• Красотата на душата	1938	
• Трите живота	1942	Общ окултен клас
• Простите истини	1926	
• Ключът на живота	1928	
• Степени на съзнанието	1929-30	
• Доброто оръжие	1930	
• Божият глас	1930	
• Реалности и сенки	1931	
• Събуждане	1931-32	
• Начало на мъдростта	1932	
• Новата мисъл	1932	
• Божествената мисъл	1927-28	Младежки окултен (специален) клас
• Закони на доброто	1930	
• Път към живота	1930-31	
• Методи на самовъзпитание	1930-31	
• Великата разумност	1932-33	
• Царският път на душата	1935	Рилски беседи
• Лъчи на живота	1937	
• Божествен и човешки свят	1940	
• Възможности за щастие	1941	
• Опорни точки в живота	1942	
• Новият ден	1940	Беседи изнасяни в особени случаи
Следва "Добри и лоши условия"		Общ окултен клас

КНИГИТЕ НА „ХЕЛИОПОЛ“

Издателска линия - Беседи на Учителя
Петър Дънов

Издателска линия - Дзен и Будо

Издателска линия - Външно и вътрешно
себеусъвършенствуване

Издателска линия - Езотерична литература,
класика и съвременни тенденции.

Молим всички постоянни читатели на книгите с Беседи на Учителя Петър Дънов, които биха желали да получават всички новоизлезли книги, да се обаждат на телефона или адреса на Издателството.

„Хелиопол“ – тел. (02) 71-73-17

София 1784, П.К. 88

бул. „Цариградско шосе“ № 113, ет. 8.

Търговска отстъпка за редовните читатели и за тези, които използват абонаментната система на Издателството.

За връзка с издателство „Хелиопол“

тел. (02) 71-73-17

или един от следните адреси

София 1784, П.К. 88

София 1407, П.К. 145

В природата съществува закон, който има предвид нуждите на човека. Няма случай в живота на човека, когато съществените му нужди да не са били задоволени. Вярвайте в разумното начало в света. Щом постъпите разумно и отправите мисълта си към възвишения свят, веднага ще ви се притекат на помощ.

Следователно, за да се свържете с разумния свят, от вас се иска вяра, поставена на опит. От вас се иска вяра, която да ви подмлади и освежи. Сегашните хора са остарели преждевременно. Те се страхуват от живота и постоянно се питат: Какво ще стане с нас? – Какво ще стане с вас? **Нов свят, нови условия идват.** Вие трябва да бъдете млади, да се пригледите към новите условия. Това, за което се страхувате, е старото, което си заминава. Старият свят е мътната вода, която трябва да изтече, за да дойде бистра, чиста вода. Нов, красив свят се приготвя за всички хора.

Учителя Петър Дънов

В настоящото издание е съхранен стила и пълната автентичност на изразните средства на Учителя Петър Дънов.

Цена 35 лв.